

Nădejdea

Este imposibil să răbdăm necazurile, greutatea și încercările dacă n-am întrezări un sfârșit al lor. Sfântul Apostol Pavel zice că noi "ne lăudăm și-n suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare, și răbdarea încercare, și încercarea nădejde" Așadar, răbdând suferințele, necazurile, încercările și greutățile care ne vin dintr-o parte și din alta, vedem cum apare la orizontul vieții noastre spirituale nădejdea. E mare virtute nădejdea. În teologie e numită virtute teologică. Sfântul Apostol Pavel zice așa: "Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea".

Credința își are obiectul în viitor: este încredințarea lucrurilor nădăjduite, dovada celor nevăzute. Nădejdea ne dă tărie pe această cale a ajungerii la lucrurile în care credem.

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda, frescă

Credem în Dumnezeu, credem în viața de dincolo, credem în împărăția lui Dumnezeu. Și, înspre toate acestea mergem însuflețiți de nădejdea că vom ajunge odată la capătul drumului, la dragoste. „Dumnezeu este iubire” - așa citim în Sfânta Scriptură. La capătul drumului este unirea noastră cu Hristos și în Hristos cu toți cei dragi, de care veacul acesta trecător ne desparte vrând, nevrând, dar cu care ne vom întâlni odată acolo în împărăția lui Dumnezeu. Răbdăm necazurile, privațiunile, șicanele, lipsurile de tot felul, cu nădejdea că lupta noastră nu este în zadar.

Dacă ar fi să analizăm modul în care se naște în noi această virtute teologică numită „nădejde”, am spune așa: nădejdea o naște în suflet harul divin și ne ajută să așteptăm cu încredere promisiunile lui Dumnezeu. La un moment dat, Fericitul Augustin s-a întâlnit cu un creștin care era foarte necăjit, foarte deprimat, aproape căzut în deznădejde. A stat de vorbă cu el și i-a spus un cuvânt, care rămâne valabil pentru toți creștinii: *„Cântă și mergi înainte pentru că la capătul drumului te așteaptă Dumnezeu.”* Nădejdea te face să înțelegi acest cuvânt al Fericitului Augustin: *„Cântă și mergi înainte pentru că la capătul drumului te așteaptă Dumnezeu.”*

Putem da nenumărate exemple din Sfânta Scriptură. Ne oprim doar la unul: în „Faptele Apostolilor” ne este istorisită călătoria pe mare a Sfântului Apostol Pavel, înspre detenția de la Roma. La un moment dat, corabia în care erau câteva sute de oameni, a fost cuprinsă de furtună. Nimeni nu mai avea nădejde de scăpare, numai Sfântul Apostol Pavel, pentru că în sufletul lui era nădejde. Era nădejde, deoarece el a fost încredințat de Dumnezeu că va ajunge să-L mărturisească pe Hristos la Roma. Și după patrusprezece nopți de coșmar, Sfântul Apostol Pavel, degajat, a început să mănânce și le-a zis celorlalți: *„Incurajați-vă pentru că Dumnezeul căruia îi slujesc cu credincioșie, m-a încredințat că nici un suflet de pe această corabie nu va pieri.”*

Era plin de nădejde, știind că Dumnezeu nu e mincinos. Avea nădejdea că va sosi la Roma să binevestească Evanghelia și astfel i-a încurajat și pe ceilalți. Au mâncat și cu toții, pentru că nădejdea pe care o are cineva în suflet îi contaminează pe cei din jur. După cum și deznădejdea îi contaminează pe cei din jur. E mare lucru ca omul care are credință să îi influențeze pozitiv pe ceilalți.

Dacă de nădejde avem nevoie chiar în viața noastră obișnuită, cu atât mai mult avem nevoie de nădejdea ultimă și definitivă, care ne face să fim încrezători în cuvântul lui Dumnezeu și să avem o viziune optimistă asupra existenței noastre. Nădejdea ultimă și definitivă este că nu se termină totul cu moartea. Domnul Hristos va veni a doua oară, vor învia morții, și cei ce și-au pus nădejdea în Hristos vor moșteni dimpreună cu El viața veșnică fericită.

(IPS Andrei, Arhiepiscopul Alba Iuliei, Spiritualitate creștină – pe înțelesul tuturor)